

Lykke i Udbina

Femten svenske ungdommer har sammen med ungdom fra andre land utført frivillig arbeid i Udbina, en landsby i Kroatia. Et samarbeidsprosjekt med Røde Kors.

14.10.2009

Kroatia, de tusen øyers land der Middelhavet er som det en gang var. Et land som er kjent først og fremst for sitt vakre hav og for å lokke hundretusener av turister år etter år. For mange er Kroatia et topp turistmål som ser ut til å ha kommet

seg helt etter at krigens siste skudd ble avfyrt i 1995 og der det mest aktuelle spørsmålet er om man skal bli med i EU eller ikke. Men en fire år lang og brutal krig kan ikke gå ubemerket hen og selv om landet har kommet ganske langt i opparbeiding etter krigen har det sannelig spor etter den. Også i dag finnes det de som ennå ikke har fått nytt hjem etter at de mistet alt i krigen. Det finnes mange som lever under trange forhold og mange som lider psykisk etter krigens grusomheter. Heldigvis arbeider Kroatias Røde Kors, sammen med frivillige fra andre land, for å forbedre livssituasjonen til disse krigsrammede.

I år nådde interessen for å hjelpe til som frivillige også oss her i Sverige, og vi ble en gruppe på fire fra Malmö og ti fra Stockholm som dro av sted. På plass i Kroatia, i den lille landsbyen Udbina med ca. 750 innbyggere, møtte vi de andre

frivillige som hadde kommet fra andre byer i Kroatia samt fra England. Til sammen ble vi en gruppe på trettifire etter min mening helt fantastiske frivillige.

En av de mest positive aspektene ved det sosiale prosjektet var at alt var så ordentlig strukturert og planlagt.

Allerede første kveld da vi ankom fikk vi informasjon om hvordan uken skulle forløpe i store trekk og hvilke oppgaver vi skulle ha.

Arbeidet vårt startet kl. 10 hver morgen med en arbeidsøkt om formiddagen og en om ettermiddagen. Hver formiddag ble vi delt i fire forskjellige grupper som dro til forskjellige steder for å arbeide. Tre av gruppene, nemlig Røde Kors 1, Røde Kors 2 og Sveti Rock dro hver morgen til forskjellige hjem der det bodde gamle eller funksjonshemmede som ikke klarte rengjøring eller husarbeid på egen hånd. Våre viktigste oppgaver var å

hjelpe til med å gjøre rent i hjemmene og også ofte male vegger og tak på nytt. Vi la ikke tegl eller takstein, heller ikke murte vi vegger eller investerte i nye møbler eller klær. Det arbeidet vi presterte var egentlig veldig enkelt og krevde ikke spesielt mange anstrengelser, men det var utrolig å se hvor mye det betydde for disse menneskene som følte seg ensomme og glemte. For dem var vår innsats et tegn på at det finnes noen som bryr seg om dem og det var ikke sjelden at de ble rørt til tårer når vi kom. På den måten ga vi utrolig mye samtidig som vi selv fikk enda mer tilbake.

Den fjerde gruppen besøkte hver morgen byens aldershjem. Selv om aldershjemmet var svært moderne og holdt høy standard var det en enorm glede og en avveksling i de gamles ellers ganske så ensformige tilværelse når vi kom på besøk. Det virkelig strålte av dem når de fikk

sitte og snakke og fortelle om alt mellom himmel og jord til oss.

Om ettermiddagen hadde vi tid til å være sammen med barna i landsbyen. I løpet av en ukes tid fikk de forberede et skuespill som de skulle fremføre for sine foreldre den siste dagen. Vi hadde nøye planer for hvordan det skulle forberedes og hva som måtte gjøres, men det var barna som fikk lage alt selv. Det var utrolig å se hvor engasjert og entusiastisk barna gikk inn for de oppgaver de fikk tildelt. De var veloppdragne i en grad man sjelden får oppleve her i Sverige, og deres aktiviteter kunne iblant røre oss nesten til tårer. Å få møte disse barna og arbeide med dem i en ukes tid var virkelig fantastisk.

Noe annet som gjorde dette sosiale prosjektet så vidunderlig er alle de fantastiske jentene som medvirket. Å få omgås og være blant så mange

ekte godhjertede mennesker er som en velsignelse. Deres arbeidsvilje og ekte godhet kan ikke beskrives med ord, og noen av de eldre jentene var blant de beste forbildene jeg har hatt i mitt liv. Å være blant dem fikk meg virkelig til å innse hvordan jeg vil være som person og det fikk meg til å ville bli et bedre menneske.

Dagene i Udbina er blant de mest givende, lærerike og minneverdige dagene i mitt liv. Aldri før har Guds budskap om at man skal elske sin neste vært så tydelig som i dette sosiale prosjektet. Jeg er svært takknemlig for at jeg har vært så heldig å få oppleve noe som dette. Lykke er nettopp det ordet som kan beskrive og sammenfatte hele dette sosiale prosjektet.

Andreja Ladan

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://opusdei.org/nb-no/article/lykke-i-
udbina/](https://opusdei.org/nb-no/article/lykke-i-
udbina/) (27.02.2026)